

La pedagoga Carme Agustí, icona de plenitud vital

SR. DIRECTOR:

La pedagoga Carme Agustí i Barri, un referent per a molta gent al llarg de la seva llarga vida, ens ha deixat després de convalescència anys amb una malaltia que no solament no li va impedir fer el seu servei a l'escola i a la societat, sinó que a més a més va esdevenir un laboratori de recerca del sentit de la vida en plenitud.

La seva personalitat pot ser analitzada des de la perspectiva de la transformació del model escolar, perquè la seva professionalitat no solament ha aportat elements clau per a la renovació de la pedagogia, sinó que també ha assenyalat una nova frontera d'escola transformadora al servei dels infants, adolescents, les famílies i la societat. Per això la Carme és un paradigma per als mestres i per a la relació de l'escola amb la comunitat.

També serà recordada, sens dubte, per molta gent a la qual ha acompanyat en el seu dolor i dificultats vers

un creixement integral i una maduració personal inseparable del bé comú. És un acompanyament que ha restat fidel a les persones fins als darrers instants de la seva vida.

Poc abans de morir, després de rebre la comunió, amb un somriure intel·ligent, penetrant i humil, ens va explicar als qui érem a l'entorn del llit de l'hospital que el moment clau de la seva vida va ésser quan en els anys d'estudiant a la Universitat de Barcelona, en llegir documents dels arxius vaticans en els quals es constataren comportaments contraris a l'Evangeli per part d'alguns dirigents eclesíastics, havia perdut la fe. Tanmateix, davant d'aquella profunda crisi existencial, va decidir anar a fer uns dies de reflexió a l'hostatgeria del Monestir de Valldona de les Monges.

En aquell ambient monacal va fer unes reflexions internes, que van marcar la seva vida per sempre i que cito textualment: "Em vaig preguntar: qui-

na és l'essència de la vida? I em vaig respondre: ser persona. Vaig continuar preguntant-me: quina és l'essència de ser persona? I em vaig dir: l'essència de ser persona és estimar. Llavors una veu interior em va il·luminar amb aquesta intuïció: la fe cristiana, justament consisteix a ser persona i a estimar del tot. Així, doncs, jo soc cristiana. Aquella experiència va ser una certesa intuïtiva que no m'ha deixat mai més i que m'ha estimulat a enderrocar totes les barres que em podien separar dels altres. En aquest moment que em preparo per al traspass, dono gràcies a Déu per ser persona, per haver optat per estimar i per haver acollit la fe cristiana com un regal."

Avui estem vivint una pandèmia biològica, social, política i espiritual. El model de recerca lliure en el camp de la pedagogia, de pensament independent i de fe cristiana de la Carme Agustí és una icona de plenitud de vida que obre futur, esperança i llibertat.